Ч. 21-22

Лис Микита

ЦЬОГОРІЧНИЙ МИКОЛАЙ

Ось вам люди байка
та про Миколайка,
про Миколу-Миколайка,
бородата байка.

Отже: був і жив,
по землі ходив,
бородатий
і вусатий,
і як байка — теж багатий.
Хто? — Відомо, Миколайко,
я ж веду про нього байку!

Хто бажає — хай послуха,
хай наставить довгі вуха
й не шепоче,
не хіхоче
і т. д., і проче, й проче.

Отже: був і жив,
по землі ходив...

І зайшов у дивний край,
де лиш дай, і дай, і дай,
дай і те, дай і це,
дай і інше ще!

Щож, добро добув із міха,
тому всунув він горіха,
тому знов медяника,
тому п'ятака.

Але ба! Не те давав,
що народ собі бажав!
Хто? — Відомо, Миколайко,
Я ж веду про нього байку,
що багатий,
пребагатий,
і, як байка, — бородатий.

Отже: шум і крик навколо,
Миколайка аж змололо.
— „Президента нам!" — гука-
[ють.
— „Ні, вождя!" — перебивають.
— „Гетьмана!" — хтось мирно
[просить.
— „Нам корито!" — хтось голо-
[сить.
Хтось захлипав. Плач.
Плаче поплентач.
Словом — ярмарковий крик,
А Микола-Миколайко
зник!

Кажуть ті, що знають байку
(може є і так),
що Микола-Миколайко
був з Куликова — а інші
Кажуть — з Кобеляк.

Бабай

ДВА МОВЧАЗНІ

— Слухай, зрадь мені таємницю, як ти доробився тих грошей?
— Ти вмієш мовчати?
— Як камінь!
— Я також.

НЕПРАВДОЮ Є,

— що СССР не хоче миру. Він його хоче, але такого, якого він хоче.

— що уряди сателітних держав не є свобідні. Вони мають абсолютну свободу виконувати накази СССР.

— що СССР фінансував робітничі страйки на заході Европи. Він тільки, з гуманних мотивів, дає допомогу страйкарам.

*

ПРИГОДА ДИПЛОМАТА

Американський дипломат, приїхавши до Будапешту, йде на розмову до одного міністра. При вході провірюють його документи. На першому поверсі вимагають перепустки. На другому заглядають в портфель. На третьому роблять особисту ревізію. В прийомній один угорський енкаведист забирає від нього всі папери і йде до кабінету міністра, другий залишається і наглядає за американцем. Оглянувшись, він нахиляється до дипломата і шепотом питає його:

— Коли ж вкінці ті ваші американці сюди прийдуть?!..

*

— Чому ти не одружився? Неодружені не живуть довго.

— Але живуть добре!

*

СОС

— Так, то до тебе подібне! Ми ледви врятувалися з розбитого корабля, а ти, замість наших речей, врятував скриню коньяку!

— Але ж, дорога, заспокійся! Подумай тільки, скільки листів з „СОС" ми зможемо вислати в порожніх пляшках!

В ПАЛЕСТИНІ ЗНОВУ ПЕРЕМИР'Я

Українській Національній Раді: Ще одну опозицію.

Бандерівцям: Нову газету на місце „Української Трибуни".

„Українській Трибуні": Нових передплатників на місце бандерівців.

ЦПУЕ: Ще одного Мудрого.

Переселенчій Раді: Афідавіти для Управи.

С. Х. С.: Спіснілі цигарки.

МУР-ові: Дві цегли від Самчука з Канади.

„Неділі": Ще кілька внутрішньо-емігрантських сензацій.

ОМУС-ові: Карузелю.

Блавацькому: Портрет Гірняка.

Гірнякові: Портрет Блавацького.

УРДП(с): Колгосп ім. Багряного.

„Часові": Великий єгипетський сонник.

УГВР: Нову конференцію в Міттенвальді.

Мельниківцям: Новий офіціоз на місце „Комаря".

Цілій українській еміграції: Ще дві демократичні партії.

Сталіноові: Річник „Лиса Микити".

ПЕРЕД ВИЇЗДОМ

— Вас щепили при комісії?
— Так.
— Проти чого?
— Проти моєї волі.

ДИТЯЧА ЛОГІКА

В малої Нусі болить шлунок.

— Це тому, — каже їй мати, — що він порожній, бо ти пішла до школи, не снідавши. Ти почувала б себе краще, коли б у ньому щось було!

Після обіду приходить дядько Іван і жалується, що в нього болить голова.

— Це тому, — каже йому Нуся, що твоя голова порожня. Ти почував би себе краще, коли б у ній щось було!

*

ЗАСПОКОЇВ

Чоловік зі своєю дружиною всідають до вагону. Нагло дружина каже:

— Вертаймося чимскорше додому! Я забула виключити електричне залізко: буде пожежа!

— Ох, не бійся. Я саме тепер пригадав собі, що забув закрутити кран водотягу!

*

ДЕНЬ ВИПЛАТИ

— Чи не міг би ти мені до дня виплати позичити сотню?

— А коли буде той день виплати?

— Тоді, коли я тобі виплачу мій довг!

ТАБОРОВИЙ МИКОЛАЙ

— Шкода, отче Миколаю, що до нас трудилися! Нічого Вам дати не можемо!...

УХАР — КУПЕЦЬ

У совєтському „Крокоділ"-і ч. 7. з 10. 3. 1947., появилось таке, характеристичне для совєтських обставин, оповідання.

Багато перейде днів, а може й місяців, поки в пам'яті мешканців містечка Заозьорное, Красноярського Краю, зітреться подія, винуватцем якої став голова місцевої кооперації

Одного похмурого, зимового ранку в дверях складу райпотребсоюзу з'явився предсідник правління потребсоюзу тов. Тріфонов. Вигляд у нього був, як у нахохленої на морозі птиці.

— Лежать? — спитав він, показуючи на купу хламу.

— Багато місяців лежать, Александре Михайловичу, — відповів кладовщик. — Здається мені, що пролежать і до кінця віку.

Тріфонов посунувся в кут і сердито штовхнув ногою в якусь купу. Звідти, піднімаючи хмару тручиння, посипались дощечки, коліщатка, а зверху неочікувано зірвалось щось тяжке і незграбне.

— Що? Ніби ярмо? — здивувався предсідник.

— Так, точно, ярмо! — підтвердив кладовщик — їх на складі величезна кількість. Ото в такій штучці має ходити корова, чи скажім, бик на оранці. Але колхозники категорично не купують наших ярем, мовляв, розмір не підходящий. Дірка зроблена на пів метра ширше, як належиться. Знову ж, зверніть увагу, дитячі автомобілі, а також ліжечка. Також немає їм ніякого збуту! Покупці поробились тепер дуже вередливі. Ліжечка чомусь називають тапчанами, а на автомобільчики й дивитись не хотять. Незграбно, кажуть, зроблено...

Тріфонов перебив кладовщика.

— Нісенітниці верзеш!... Торгувати не вмієте, от-що! Я сам покажу, як треба збувати крам!

І дійсно показав...

До крамниці привезли мануфактуру. Мешканці містечка, ясне діло, посунули на закуп.

— Без особливого розпорядження не дозволено відчиняти крамниці, — зустрів їх продавець.

Тим часом із складу бази до крамниці звозили іграшкові автомобільчики, тапчани, іменуємі дитячими ліжечками. Окремим транспортом прибули ярма.

Прийшло нарешті „особливе розпорядження".

— Вам якої матерії: „ситцю" чи „бумазеї"? — питає продавач клієнток.

— Ліпше „бумазеї".

— Будь ласка! Два метри „бумазеї" й ярмо на придачу.

На прилавок з гуркотом з'являлось ярмо, завбільшки в пожежну бочку. Клієнток охопив страх.

— Не лякайтесь, дамочки! Це дуже підходяща „еквіпіровка" (додаток) — потішав робітник від прилавку.

— Та за кого ви нас приймаєте?

— Тільки без шуму! Тільки без паніки! Не вгодно, не беріть. Я маю виразний директив від тов. Трофінова. От нате, поцікавтесь, тут все ясно сказано:

„Відпускати мануфактуру з обов,язковим додатком нижчезгаданого ширпотребу по слідуючій скалі:

В одні руки два метри, плюс коровяче ярмо за 26 рублів, або, один метр, плюс ліжечко вартости 36 рублів".

Стиснувши серце, покупцям прийшлось скоритись. Надзвичайне видовище уявляли з себе в той день заозерчани, вертаючи з пакунками. На спинах, під пахою, волоком тягли вони ярма, тапчани і автомобільчики.

В кінці дня крамницю відвідав сам Трофінов.

— Всіх тапчанів позбулись? — ще з порогу запитав він.

— Всіх дочиста, Александре Михайловичу!

— От бачите... А чи є ще на складі яке небудь барахло? Чудово! Зреалізуємо!

м. Краснаярск. **М. Глозус.**

МРІЯ СТАЛІНА

ДОБРА РАДА

Падає дощ. На трамвайній зупинці чекає музикант з чельом. Переповнені трамваї проїздять один за одним, а музикант ніяк не може пропхатися із своїм інструментом до середини. За четвертим разом він зі злости клене. Якийсь добродій радить йому:

— Знаєте що, а ви краще вчились би грати на флейті!

*

МОВЧАНКА — ЦЕ ЗОЛОТО

Коли відомий американський гуморист Марк Твен подорожував по Англії, його запросили на прийняття до одного вельможі. Гості, що були на прийнятті, даремно чекали на якусь промову Твена. Коли йому опісля звернули увагу, що господар такою його поведінкою був невдоволений, Твен заявив:

— Бачите, коли б я був виголосив якусь промову, всі американські газети її негайно надрукували б. Тоді я не міг би вжити знову тих думок у статті, за яку кожна американська газета заплатить мені 500 долярів! Як бачите, — засміявся Марк Твен, — це правда, що часом мовчанка — це золото!

— Прошу пані, я завжди казала і кажу, що ми, жінки, як схочемо щось показати, то покажемо!.. Берім для прикладу такий наш конґрес в Америці! Такого жіночого здвигу ще як світ-світом не бувало! Моя пані кохана, та то вам серце росте, коли читаєте, як те все красно відбулося, без крику, ґвалту та гризні, почалося Божим словом — закінчилося комерсом, і ніхто нікого не образив, та ніхто нікому до партійної метрики не заглядав.

— Прошу пані, а які славні заграничні гості були на Конґресі, то вам не якесь заондульоване і підмальоване горохове чучало з суб-ареї чи іншої мельодії, а самі грубші риби, що то рядять своїми чоловіками, а їх чоловіки — цілим світом. Прошу пані, того ь газетах не було, бо ж газетам теж зразу не вільно всього розбубнювати, але казала мені пані добродійка Язичинська, а вона має інформації з першої руки, що на комерсі, окрім пані Рузвельтової, то ще були інкоґуто пані Труманова, тай пані Маршальова, а пані Чанкайшекова теж була, але сильно квапилася; випила склянку чаю та з'їла шматочок торта, та й перепросила наших пань, що мусить летіти до Китаю і завести щось важне свому чоловікові. А була вбрана, прошу пані, в чудове кімоно в такі всякі взори з ріжними птахами і смоками, то всі наші пані зараз повідшивали собі ті взори, а один мустер то пані Павликовська привезла до Монахова і вшила собі шляфрок на подібний фасон.

— Ай, то дурниця, прошу пані, шляфрок-шляфроком, на шляфроку світ не стоїть, та ви майте на увазі, що на тому Конґресі робилася висока політика! Прошу пані, щойно тепер, по Конґресі, ви побачите, як наша українська справа піде вперед! Бо тим одним Конґресом ми, жінки, зробили більше для України, як наші велебні політики за чотири роки еміґрації!.. Але ж маємо фрайду, моя пані кохана, але'смо дали нашим хлопам по носі!.. Раз — наше горою! Ану, нехай вони попробують втяти подібну штуку! Хай вони з'їдуться так, як ми, з усього світу та об'єднаються в одну організацію!.. Ще довго — ні, моя пані кохана, ще довго — ні!.. Та куди їм до всесвітнього об'єднання, коли вони в отакій Баварії, та що там — у Баварії, — у такому дурному таборі не можуть прийти до ладу... А на жарт зроблять якийсь з'їзд, чи інше збіговище, та й зараз — гар-гар! — та гузя один на одного, тай розколяться на десять партій, та й вже до очей собі скачуть, та й зараз треба кликати МП і Каретку Швидкої Допомоги.

— Прошу пані, хресту святий кажу вам — мені нераз від сорому лице мулається, що ми, українські жінки, маємо таких сафрандулів за чоловіків. Десь, в інших заграничних жінок, чоловіки — як чоловіки, і щось роблять, і щось мають, і щось собою представляють, а наші — такі вже вам невдахи, такі роззяви, що хай Матка Боска боронить!.. Де ж так можна довго капарити: будують — будують тую Україну, а не видно їх роботи ні за ними, ні перед ними.

— Так собі нераз міркую, моя пані кохана, якби ми так порадилися та й дали нашим хлопам димісію, а самі взялися за діло!... Прошу пані, то не є такий великий ай-вай, святі горшків не ліплять. А от подивіться на китайців: чотириста мільйонів їх є, тих голомозих і косатих, а жаден із них не має такого голосу в державі і такого пошанівку в світі, як одна жінка — пані Чанкайшекова! А наші хлопи від китайців хіба далеко не відскочили!..

— Прошу пані, я там не знаю, що наша централя гадає робити, але я, бувши на її місці, висунула б таку пропозицію: порозганяти на сто вітрів усі чоловічі Комітети, Ради, Представництва й Міністерства, а на їхнє місце поставити наші жіночі орґани! Будьте спокійні, ми маємо чим обсадити всі фотелі, і то можемо їх обсадити такими силами, що до них наші чоловіки і не вмилися! На посаду міністра закордонних справ єдина кандидатка — пані добродійка Кисілевська, бо вона таксамо відважно літає літаком, як пан Маршал. Старша особа, прошу пані, восьмий хрестик перекрочила, а як знаменито тримається, а які пламенні реферати шкварить!.. Щодо міністра внутрішніх справ, то я голосувала б таки за пані Павликовською, бо хоч вона мені за одну вишивку трохи замало заплатила, та я, прошу пані, завжди ставлю загальний інтерес вище особистого. Ну, а на міністра освіти — хто може краще підходити, як не пані Домаха Коваленко?..

— От, велика шкода, що пані Мілєна так якось блискуче відокремилась та відстала від політики, а то вона була б єдина на міністра пропаґанди, вона вам десять Іванів Багряних заткнула б за пояс!.. Але, в крайному випадку, може її заступить пані добродійка Язичинська з нашого табору. Правда, вона не орудує чужими язиками на стільки, що пані Мілєна, за те своїм власним язиком орудує так справно, що переговорить всіх і вся. Ну, а вже я сама на високу посаду не пхаюся, та коли знайшлося б якесь вільне місце в Міністерстві Суспільної Опіки, то я теж не відмовилася б, бо конче бажаю чимнебудь причинитися до здійснення світлого майбутнього нашої нації.

— А накінець прошу „Лиса Микиту", як найповажнішу на еміґрації ґазету, щоб нинішну мою пропозицію перший пустив друком, а інші часописи в Німеччині і закордоном, щоб її передрукували грубшим шрифтом.

Ікер

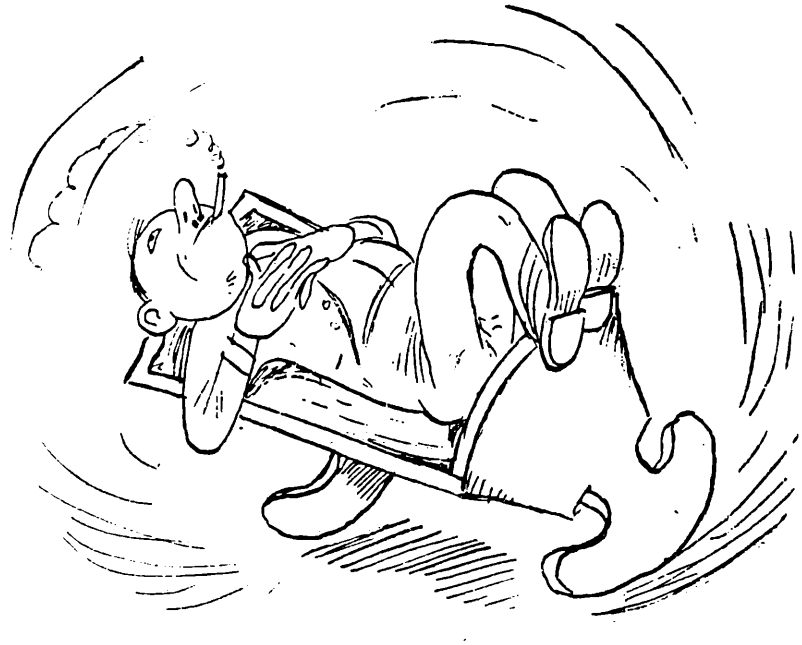

Тренування до подорожі кораблем

АФРИКАНСЬКА ПРИГОДА

Відомий подорожник і дослідник Африки оповідає запрошеним знайомим про свої пригоди. Одночасно він намагається їм доказати, що людина своєю волею може впливати навіть на диких звірів. Для обґрунтування свого твердження оповідає таку пригоду:

— Ми з дружиною мандрували джунглею. Тільки-що я віддалився на декілька кроків, коли побачив, що з гущавини висунувся лев і прямує до моєї дружини. Стріляти я не міг, бо, стріляючи, міг поранити дружину. Тому я тільки вп'ялив очі у лева і інтенсивно почав в думці повторяти: „Ти не повинен її з'їсти! Ти не повинен її з'їсти! Ти не повинен її з'їсти!" — І подумайте, лев зупинився, заревів і знову зник у пралісі!

В тому моменті до кімнати увійшла дружина оповідача. Один з гостей, поглянувши на неї, шепнув сусідові:

— Тепер я згодний в це повірити. Я на місці того лева теж не мав би бажання її з'їсти!..

*

ЮРИСТИ

Професор питає студента при іспиті.

— Скажіть мені, яка правна ситуація постає у випадку, коли, наприклад, ваша наречена, давши вам слово, нав'язує стосунок... ну, скажім, зі мною?

— Подружня зрада, пане професоре!

— Чому?! Ви ж ще не одружені!

— Але ви одружені!

*

НІМЕЦЬКА ДОКЛАДНІСТЬ

Провідник одного музею старовини, показуючи відвідувачам кам'яну труну, пояснює їм, що вона має вже три тисячі і три роки.

Почув це випадково директор музею і каже:

— Слухайте! Як ви додумалися до такого, щоб так докладно подавати вік цієї труни?

— Але ж, пане директоре, коли ми одержали її до нашого музею, ви ж самі казали, що вона має три тисячі років. А вона в нас уже три роки!

*

„ВИНУВАТ"

Совєтського громадянина засудили заслати в Сибір. На велике здивування НКВД він проситься заслати його ще дальше.

— Чому? — питають його.

— Бо я дуже „винуват" проти совєтської влади.

— Добре, поїдеш аж до Владивостоку, на сам кінець Совєтського Союзу! — кажуть йому.

— Товариші судді, — каже засуджений, — але я дуже-дуже винуват... Чи не можна б ще дальше?..

З ПРИВОДУ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У США

Вічно сварливі жінки

Завжди примирливі мужчини

РИБАЛКА

— Що ти ловив?

— Щупаків.

— А скільки зловив?

— Ні одного.

— То звідки знаєш, що ти ловив щупаків?

ПЕРЕМІНА

— Скажіть, пані, чи це портрет вашого першого чоловіка?

— Це був портрет мого чоловіка. А відколи я вийшла заміж за його брата, це портрет мого померлого шваґра.

ЧЄСНА ЕЛІТО!

Пишу до Вас, може помєркували бисте, шо би то вігадати наміск свєтого Миколи, жиби більше до нашого риндикального проґраму пасувало. Аді, большовники вігадали йкогос ґіда Мороза і то є для них вцалі добре і то се в народі принєло фейст, жи ни може тото вікорінити. Бо, аді, зараз при мині за скінов мешкает йкийс Коваленко, файний чоловік, рахувати, з цесих східнєків. Гторік, йкос на св. Миколи віхожу з цимри, а на рідорі йго малий синок Вася держит в руках цукєрок.

— А це тобі хто дав? — питаю си.

— Ґід Мороз! — відповідат.

— Та де таке вогориш? Може то свєтий Миколай?

— Ей, нє! — кае, — свєтий Миколай то ми приніс торбинку в школі, а цисе я ґістав від ґіда Мороза під подушков.

— А хто тобі таке повів?

— Папа.

Так єм си над цесим прізадумував, жи мє аж голова зболіла. Бо дивіт, кристєнин тікав від Сталіна, а цисей ґід Мороз, жи го Сталін наміськ свєтого Миколи вігадав, потєгнувси за ним аж на еміґрацію. Тай син, єк був Вася, так є Вася, а тато, єк був папа, так се папов лишив, хоц православний.

Йкос здибав сми се з цесим лідахтором ше з „Діла", жи го Чіпков прозивали, то він мені повідат таке.

— Наш нарід, — кае, — то ґі тота верба. Поляки, ци ше царскі моцкалі то вни заборонсли нам тіятри, кунцерти і дикляманції, ци йнакше сказати, фурт обтинали на вербі галузки. Але галуззє зновки відростало. А Сталін то взєв си до нас йнакше. Цисе галуззє, єк тіятри і дикляманції, найки собі росте кілко хоче, али він взєв си обтинтаи корінці, шо то тєгнут сок з ґрунту. І так хоц ни хоц, а верба мусит всохнути.

Отак цисе й з отим Коваленком. Вирізав му Сталін корінці, тай так биз них на міґрацію приїхав. Тай ніц сам не старат за цисе, жиб му повідростали, та ше й дитині відтинає, шо му пльофесур чи навчителька в школі віплекає. І шо такий чоловік, ци дерево, биз корінє вартує?

Тому вігадайте йкогос свєтого, жиби ни був моцковский. Ви на цисе голову маєте моцну і на цисе ружні ніверситети і кримінали віходили.

Тай напишіт ми йкі презента Вам свєтий Миколай, би пані були здорові, приніс? Бо мині, єк торік приніс поліно, то в цисей рік, такий сми був ведлуґ жони нирвовий, жи хиба ми цалий дишель під подушку поставит.

Гриц Зозуля

Чуприк і Цюприк постановили стати абстинентами.

— Все ж таки, на випадок хвороби, — завважує Цюприк, — одну пляшку горілки треба залишити в шафі.

Після трьох днів Цюприк не може довше витримати і каже:

— Чуприку, я сьогодні почуваю себе так погано!

— Пізно, Цюприку, — каже Чуприк, — я вже вчора був цілий день дуже хворий!

*

Чуприк був направду хворий і ходив до лікаря. За кілька днів зустрічає його лікар і питає:

— Ну, як там Чуприку? Вже краще.

— Ну, то добре, що вже хоч краще!

— Але було б краще, як би було вже добре!

Цюприк має справу в суді. Радиться свого адвоката.

— А як би я судді переслав 100 марок? — питає він.

— Хай вас Бог боронить! Тоді ви напевно програли б у користь вашого противника!

Після судової розправи Цюприк, який процес виграв, сміється:

— А я таки послав судді 100 марок!

— Неможливо!?

— Так, але я підписав свого противника!

*

Чуприк забажав вкінці одружитися. Панна його питає:

— То ти дійсно хочеш одружитися зі мною?

— Ох, так!

— А будеш мене у всьому слухати?

— Так.

— Не подивишся на жадну іншу жінку?

— Не подивлюся.

—Відречешся всіх своїх приятелів?

— Відречуся.

— Відречешся цілої своєї родини?

— Відречуся.

— Будеш за мене прати, прасувати, латати?

— Буду.

— Як так, то за такого дурня я ніколи не вийду заміж! — заявила отетерілому Чуприкові його вибрана.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ У НІМЕЧЧИНІ

До 17-го ч. нашого журналу залучили ми поштові складанки, на яких зазначена висота передплати по кінець 1948 р (по 24-е число).

Просимо цю належитість переслати!

МИКОЛАЙ В „УКРАЇНСЬКІЙ ТРИБУНІ"

Шановні читачі напевно пригадують собі мою першу лекцію, яка появилася якого пів року тому в „Лисі Микиті". Ви напевно нетерпляче чекали другої, заповідженої лекції, але ця лекція не появилася з приводу деяких технічних непорозумінь. Виявилося, що в німецькій друкарні латинського письма немає, і моя перша лекція появилася з чистими пропусками на місцях, де мали бути англійські слова. Вийшла певного роду „нерозбіроха", яку читачі прийняли по-своєму. Мудріші читачі не знали в чому справа, а дурніші, чи так, чи сяк, було все одно. Але я був дещо ображений таким поставленням справи редакторськими чинниками й уважаю за відповідне замовчати назавжди. На зусильні прохання Редакції я вкінці рішився відновити свої лекції англійської мови. Щоб не стрінутися знову з технічними труднощами, я постановив піти на далекий компроміс, а саме: не буду взагалі наводити англійських слів у їх писаному виді. Уважаю, що це навіть непотрібне. Тяжко, щоб хтось з українців навчився зразу і читати, і писати, і вимовляти та ще й говорити по-англійськи. Думаю, що практичніше буде раніше навчитися говорити, а вже потім вимовляти і читати по-англійськи. Про писання нема й мови! Навіть не всі англійці цю штуку втнуть, а що вже говорити про нас! Тому в наших лекціях ми приступимо зразу до розмов.

Ото ж починаймо! Тому, що ми вже тому пів року перейшли одну лекцію, то до нинішньої будемо підходити як до лекції для більше заавансованих.

Слово „ду" — значить „робити". „Ай ду" — значить — я роблю. В минулому часі буде „ай дід". Для нас, українців, в будучому часі треба теж уживати „ай дід", бо ми дідами були й будемо. Може хтось із вас в Америці доробиться, але тоді напевно перестане бути українцем і буде англійцем.

„Ай ґоу", значить — я йду. „Ай маст ґоу" — я мушу йти. Тут треба звернути увагу, що англійці переважно лютерани, а то й кальвіни і вживають „маст" без уваги на піст. Пам'ятаймо, що ми, українці, завжди були добрими православними католиками, і нехай ніхто з нас не спокуситься говорити „маст" у час посту. Краще вже сказати: „ай піст ґоу".

„Пур" — значить „бідний". Коли ви приїдете до Америки і вас спитає англієць: „Пур?" — то це означає, „чи ви бідний?" — і тому не треба ображуватися і казати, що це не ви, але ваш сусід, треба тільки відповісти чемно: „Єс, ай ем пур". Це значить — Так, я бідний".

В англійській мові головне — говорити відважно. Вмісте більше чи менше, — говоріть! Спробуємо відтворити одну вашу розмову в Канаді.

Ви приїхали до Канади, скажімо до Альберти, і вас приділили до якогось фармера.

Приходите і кажете:

„Гау ду ю ду?" Це по нашому так, як би ви сказали „як маєтеся?"

Фармер подивиться на вас поважно і відповість:

— А ви звідки?

— Зза океану, — відповідаєте.

— Скитальник?

— Єс! — кажете.

— То беріть лопату і йдіть копати буряки.

Копаєте собі потихо, бо до цього англійської мови не треба.

І так ступаючи першими кроками по канадійській землі, ви зовсім добре порозумієтеся. Головне — відвага!

На цьому скінчімо нинішню лекцію, а на другий раз прошу підготовитися до далеко тяжчої лекції.

Ґуд бай!

Проф. Мак Кітра

доцент позаочного інституту англійської мови на еміграції.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ ПРАЦЮЮТЬ В НІМЕЧЧИНІ

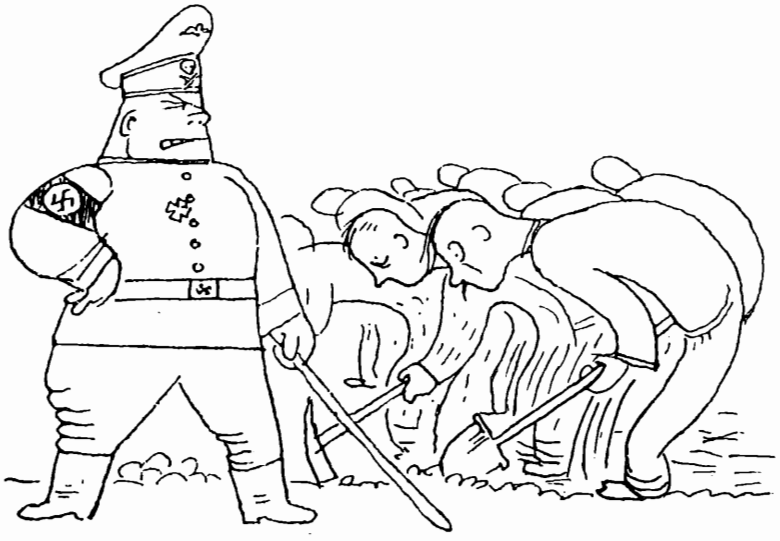

1943.

1948. (Східня зона)

ЛІКАРСЬКІ ПОРАДИ „ЛИСА МИКИТИ"

Для люнатиків:

Купити в крамниці коробку шпанівок („шпанеґлів") і розсипати на підлогу довкола ліжка. Після двох-трьох разів успіх ґарантований.

Для надто товстих:

Поділитися грішми з надто худими і продовжувати це лікування так довго, аж поки вага одних і других не вирівняється.

На біль зубів:

Набрати в уста води, розтопити в печі і сісти на неї. Як вода закипить — зуб автоматично перестає боліти.

На катар:

Не виставляти носа на вітер.

БАЖАННЯ

— Я бажала б собі, щоб ти був тижнем.

— Чому?

— Тоді ти кожен день був би інакший і не такий нудний, як досі!

— А я бажав би, щоб ти була календарем.

— Чому?

— Календар кожного року є новий!

*

Неодруженій пацієнтці зробили операцію апендициту. Після операції вона питає:

— Чи цю близну опісля буде дуже видно, пане докторе?

— Це залежатиме тільки від вас! — відповідає хірург.

*

ДРУЖНЯ ЗАВВАГА

70-річний одружується вдруге і бере молоду дівчину. Під час весілля звертається він до одного свого приятеля:

— Дітей, щоправда, я не можу вже сподіватися...

— Хіба що боятися! — зауважує, усміхаючись, приятель.

*

СКОРА ОРІЄНТАЦІЯ

— Так, пані М., ми одержали від Обезпеченевого Товариства 500 марок відшкодування за поранення під час зудару поїздів. А за це мій чоловік може подякувати тільки мені, бо я скоро зорієнтувалася і своєчасно кинула йому на голову нашу валізу!..

*

ЗЛОБНИЙ

Старше подружжя спостерігає в парку знайому молоду пару. Дама бачить, що молодий чоловік хоче освідчатися дівчині, і каже до чоловіка:

— Закашляй! Може його ще перестережеш, бо інакше він зав'яже собі з нею світ!

— Ані не думаю! — відповідає чоловік. — Мене теж ніхто не перестерігав!

ВЕЛИКИЙ КОНКУРС „ЛИСА МИКИТИ"

Хто відгадає подані ребуси і перешле їх до нашої Редакції, залучивши 6 ДМ., буде даром отримувати, як нагороду, „Лиса Микиту" протягом цілого 1949-того року.

Муха, Міттенвальд: Наш дописувач Гарасим пише нам про цю справу зовсім інакше.

Гарасим, Міттенвальд: Ми одержали від Мухи зовсім не таке насвітлення цієї справи, про яку пишете.

Г. Р., Ашаффенбурґ: Ворожбою не займаємося. Пішліть до „Часу".

Гуцул: Ваш лист до Зозулі ми передали адресатові.

К. Р., Канада: З Ваших порад скористаємо.

Е-нко, Мангайм: Гонорарі платимо тільки за першоякісні матеріяли. Матеріялів не звертаємо.

ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ

Пан Крупка, член „Товариства опіки над звірятами", брав участь у засіданні Управи, яке скінчилося доволі пізно вночі. Пан Крупка, який мешкав досить далеко, не бажаючи іти пізно додому, заночував у знайомого. Вранці пан Крупка повернувся додому. Дружина питає:

— Ти де ночував?

— В товариша.

Але пані Крупка не дуже довіряла свому чоловікові і до всіх членів товариства написала листи з запитом, чи пан Крупка в них ночував. За кілька днів вона отримала від усіх потверджуючі відповіді.

*

— Ти чого на милицях?

— Залізнича катастрофа.

— І ти без милиць не можеш ходити?

— Лікар каже, що можу, але адвокат каже, що ні.

*

ПРАКТИЧНИЙ

— Твоя дружина дуже маленька! Чому ти одружився з такою малою?

— Бачиш, я вважаю, що жінки є для чоловіків конечним лихом. А якщо воно конечне, — то я старався вибрати якнайменше!

*

На початку приходить добродій і питає, чи немає для нього листа.

— „Пост рестант"? — питає почтар.

— Ні, католик, — відповідає добродій.

*

НЕПОТРІБНА ОГОРОЖА

До скупого шотляндця приходять з проханням, щоб він дав даток на будову огорожі місцевого цвинтаря. Він відмовляється:

— Пощо тієї огорожі? Ті, що там лежать, напевно не повтікають, а ті, що там ще не лежать, напевно не мають охоти туди йти!

— А як я тепер звідси вийду?